

Skolen er atter i Aar bleven støttet ved, at Byraadet har overladt den Lokaler i Kommuneskolen til gratis Afbenyttelse, ligesom ved, at Byens Blade har givet Rabat paa Avertissementerne.

Regnskabet udviser en Indtægt af 18 Kr. 58 Øre og en Udgift af 26 Kr. 80 Øre.

Paa Aftenskolens Bestyrelses Vegne
Anna Lohse.

I Lighed med de øvrige Kredse af Dansk Kvindesamfund har ogsaa Odensekredsen ydet et Tilskud til Bladet af 11 Kr. 25 Øre.

Boganmeldelser.

Henrik Ibsen: „Lille Eyolf“.

Da „Et Dukkehjem“ for 16 Aar siden udkom, satte det, som bekendt, saa godt som alles Tanker i Bevægelse. Man delte sig skarpt i to Lejre — for eller imod Nora og særlig hendes Handling i sidste Akt. Ja, det gik saa vidt, at der fortælles om en Mand, i hvis Hus der kom mange Gæster, at han opslog en Plakat paa Væggen i sin Dagligstue, hvorved han anmodede om, at man vilde undlade at diskutere Dukkehjemmet.

Saa stor Bevægelse har ingen af Ibsens senere Dramaer vakt, og dog er det forunderligt, hvor nøje han véd at slaa ned i de Tanker, som netop bevæger Sindene. Baade i „Gengangere“ og i „En Folkefiende“ ramte det centrale i Stykket netop lige i Hjertet af de Begreber, som man tumlede med, og nu i „Lille Eyolf“ har han atter givet et stort Bidrag til Forstaaelsen af den menneskelige Intelligens — her særlig den kvindelige — at enhver Kvinde maa være ham hjertelig taknemlig derfor.

Som altid tegner Ibsen sine centrale Skikkelser i forstørret Maalestok, beregner deres Karakterejendommeligheder i 2 Potens, men derved springer det lettere i Øjnene, hvad Meningen er, selv om det tillige rummer den Fare, at man kan lade, som om det ikke vedkom os jævne Borgerfolk, hos hvem den Side, han fremdrager, er blandet med saa meget andet.

Hovedfiguren i „Lille Eyolf“ er jo ubestridelig Fru Rita. Her hos os har netop for nylig været ført en Diskussion om, hvor vidt Kvinden — som fra een Side paastaar — kun skulde kunne leve for Kærligheden og derfor være ude af Stand til at forstaa, hvorledes Mandens Følelser i Ægteskabet efterhaanden omdannes, saa han ikke — som i Hvedebrødsdagene — udelukkende kan